

Težak.

Na kamen rezani ob cestnem robu
 težak se z vročo je naslonil glavo
 in legel v prah umazani in pesek.
 Telo drhti, izmučeno do smrti,
 roké so mu razpokane od dela,
 in vrezane v meso skeleče brazde.
 Dopoldne vse se paril je na solncu,
 po pesku ostrem lazil po kolenih
 in mestni tlak gradil ob belih dvorcih.
 Moj Bog, moj Bog, te muke silne,
 ta žeja, ta vročina neprestana,
 ko solnce žgalo je z močjo ognjeno,
 raz čelo, lice znoj kapljal je vroč,
 asfaltni vonj dušljiv mu silil v pljuča!
 A zazvonilo poldne je po cerkvah,
 od dela dvignil se težak je trudni,
 in v skope goste ga pozvala zdaj
 sta glad gospod in žeja gospodinja.

In motno vzplava mu pogled po cesti.
 Pred njim palače v zrak kipe ponosne,
 po oknih zre razloženo bogastvo
 in v mislih se sprehaja po dvoranh
 razkošnih, hladnih, svetlih in duhtečih.
 Ah, tam se kratkočasijo gospodje,
 pijo iz kupic dragih drago vino,
 poljubljajo gospem ročice bele,

poljubljajo devojkam žarna lica.
A on kot črni rob se tukaj plazi,
požira prah in pije znoj in solze,
poljublja kamen rezani in pesek.

A čuj, priplaval od nekod je tam
klavirja zvok kipeči in mameči!
Kako zvené te melodije jasne,
kako akordi trepetajo burni!
Privzdignil le za hip je motno glavo,
za hip le vzplavala v srce mu radost
in burna sreča in omama sladka.
Le hip — in spet v srce je legla žalost,
in v glavi se rodile bolne želje:
Da v krsti črni sanjal bi nevzdrumno,
pod hladno grudo in v pokoju svetem,
pozabil trud in solze — in ne nosil
bi križev več ko enega na grobu . . .

Demeter.

Ladja mi po temnem morju plava . . .

Ladja mi po temnem morju plava,
plava, plava v nedosežne dalje —
a ob bregu jaz stojim in zrem
ladjo, ki mi jo odnesel val je.

Vse te moje nekedanje nade,
ki sem hranil jih na dnu srca,
zapustile svoje so pristane,
kam so šle — ne vem, ne vem, Bog zna.

Zapustile svoje so pristane
kam so šle — ne vem, ne vem, Bog zna . . .
Ladja mi po temnem morju plava,
plava ž njo sto mojih nad, želja . . .

B. Baebler.

